

A talált gyermek

Egy asszonynak volt egy kislánya, de egyszer, mikor munkában volt, a gyermekét letette, két pólyásgyermeket talált azon a helyen, hol a magáét hagyta volt. Mivel a kettőt egymástól megkülönböztetni nem tudta, mind a kettőt felnevelte, de mindig fúrta a fejét, mint ösmerhetne a maga édesére. Javasolták neki, verné meg mind a kettőt jól, amelyik az ő fia, nyakába fog borulni és kérni őt, ne bántaná, a másik pedig félre megy és ott fog sírni. Úgy történt. De a két fiú nagyon szívére vette, hogy anyjok őket így megveré, eltökéltették, hogy a házat elhagyják, elmennek szerencsét próbálni. Amint mennek, egy vastag fához érnek, hol az út kétfelé vált. Itt a talált gyermek, ki okosabb volt, azt mondta a másiknak:

– Édes testvérem, ez az út magától mutatja, hogy egyikünk jobbra, a másik balra menjen. Esztendő múlva meglehet, találkozunk e fánál, s ha nem találkoznánk, aki itt lesz, döfje a vastag fába a bicskáját, s ha abból vér foly, tudhatja, hogy testvérenek jól van dolga, ha pedig hitvány nedv fog folyni, tudhatja, hogy testvérenek dolga rosszul megy, vagy éppen meghalt.

Kétfelé mentek tehát. A talált gyermek egy nagy városba ért, amely egészen be volt húzva fekete posztóval. Tudakozására, mi ennek az oka, azt felelték, hogy a hétfejű sárkány van közel egy szirtbarlangban nagy víz között, és mindennap egy lányt eszik meg. Sorsvetés útján már a király lányára került sor. Nem szólt semmit, egyenesen a királyhoz ment és azt mondta, hogy ő meg akar vívni a sárkánnyal. A király kardot adott neki és megígérte, hogy odaadja a leányát, ha meggyőzi a sárkányt. Amint a királyleányt hajón nagy gyászban vitték, a sárkány kidugta egyik fejét, melyet a talált fiú rögtön elvágott, s úgy bánt a többi hattal is, minek következtében a király veje lett.

Amint egyszer vadászni ment, egy öregasszonyt talált az erdőben, ki galylyat vitt egy taligán, s mivel már nem bírta, kérte, hogy segítsen neki. Segített neki, s amint tolja, egyszerre elsüllyed a talyigával együtt. Az öregasszony a sárkány anyja volt. Ott lenn a barlangjában szemrehányás közt vesszővel illette meg, mire a király veje kővé vált, ő pedig csontokat főzött vasfazékba, melyek a fia csontjai voltak, s avégből főzte, hogy fia felelevenedjék. Ez éppen egy esztendőre történt.

A másik testvér a vastag fához menvén beledöfte a kését és víz folyt belőle. Mindjárt tudta, hogy testvére veszedelemben van, elment tehát azon az úton, melyen testvére elindult. Végre elért ugyanabba a városba, hol nagyon megörültek neki, mert hasonlatosságánál fogva azt gondolták, hogy

a királyleány férje. Ő nem fedezte fel magát, hanem ki akarta tudni, hol van a testvére.

Amint egyszer vadászni ment, az erdőben az öregasszonnyal szint azonképpen járt. A boszorkány, ki lehelkedett rá, megörült neki, de ez kikapta kezéből a vesszőt, s megütötte vele a boszorkányt, ki azonnal kővé vált. A vessző másik végével pedig kővé vált testvérét illette meg, ki azonnal felelevenedett. A sárkánynak már csak kevés ideig kellett volna főlni, hogy felelevenedjék. A két testvér ezután visszament a városba, hol a király veje feleségével nagy öröm közt új lagzit tartott.